

Full diocesà

11 de novembre del 2018

p4 – Entrenament dels equips Alpha

p8 – "Germanor enmig de canvis", glossa del bisbe

II Jornada Mundial dels Pobres

«Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta» (Sl 34,7). Aquestes són les paraules del Salm 34 que emmarquen la II Jornada Mundial dels Pobres, que se celebra el propi 18 de novembre i entorn de les quals gira el missatge que el papa Francesc ha volgut oferir a l'Església.

El seu contingut es desenvolupa al voltant de tres paraules: cridar, respondre, alliberar. Són tres verbs que identifiquen l'acció de Déu i revelen el seu amor misericordiós a favor de l'home. La pobresa no és solament una paraula, sinó que es converteix en un crit que puja fins a la presència de Déu.

El Senyor, al seu torn, no sols escolta aquesta petició desesperada d'ajuda, sinó que hi respon participant en la condició del pobre per a restituir la justícia i ajudar a reprendre la vida amb dignitat (núm. 3). L'esperança del pobre no queda defraudada i Déu intervé a favor seu per restituir-li la dignitat perduda i alliberar-lo de les cadenes de la pobresa (núm. 4).

Aquesta jornada som cridats a viure-la en la litúrgia dominical, per a donar protagonisme a la presència dels pobres, convidant-los a participar-hi activament. També es poden organitzar actes simbòlics, obres concretes de misericòrdia, realitzar una col·lecta especial per a una obra visible i involucrar nens i joves en obres concretes de solidaritat.

«Aquesta viuda pobra és la que ha donat més de tots»

Diumenge XXXII durant l'any / Cicle B

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquell temps el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure.» Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa.» Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam.» Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dóna-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de la farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que Senyor enviarà la pluja al país.» Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

(17,10-16)

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.

(Salm 145)

Lectura de la carta als cristians hebreus

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada, com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

(9,24-28)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, Jesús, instruint la gent els deia: «No us feu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament.» Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobra que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobra és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia.»

(12,38-44)

«No es va buidar el pot de la farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies»

Contra l'excés de protagonisme

Jean Hakolimana, prev.

Genera dubtes la posició en què s'asseuen els mestres de la llei a la sinagoga: de cara al poble (bona posició comunicativa) però d'esquena a l'arca on es guarden rotlles de la Torà. Així corren el risc de convertir-se en el centre d'atenció suplantant la Torà. Una cosa semblant ens pot passar ara amb la postura del sacerdot. Dit de passada, hom critica que abans del Vaticà II celebrava d'esquena a la gent, però s'evitava així que es convertís en centre d'atenció. El centre era l'altar i el sagrari. Ara que ens hem girat, alguna celebració tira més cap a una obra de teatre amb el capellà com a actor. Més enllà dels matisos d'aquest debat, l'evangeli d'avui alerta contra el risc d'exaltar més els ministres que el contingut d'allò que ensenyen: Torà en el cas dels rabins i evangeli en el cas dels ministres cristians.

El pecat més gran dels éssers humans és adorar i servir la criatura (ells mateixos) abans que el Creador. L'orgull és una manera d'enganyar-nos a nosaltres mateixos pensant que hem assolit una posició de poder per nosaltres mateixos i que se'ns ha de reconèixer per això. A vegades, observem comunitats en crisi. Sovint aquestes crisis no són causades per l'heretgia o fals ensenyament que arriba des de fora de l'església, sinó que, gairebé inevitablement, són produïdes per l'orgull i per lluites internes. Comencem servint el Senyor i acabem convertint-nos en estrelles. Així veiem espais suposadament cristians on es parla més del seu líder que de Jesucrist o de l'evangeli. Sort que Déu sap suscitar sempre «viudes de dues monedes», és a dir, aquells que serveixen el Regne sense soroll ni trompeta, però amb molta eficàcia.

La imatge

Al fons, Jesús mira i instrueix la gent; més endavant, un mestre de la Llei amb la presència de qui es vanta de complir la Llei mentre s'aprofita dels pobres; en primer terme, una viuda pobra davant la caixeta de les ofrenes, on tira dues monedes petites.

«Ha donat tot el que tenia», queda a les mans de Déu, li manifesta la seva confiança. La dificultat de comptar quant s'ha de donar!

L'ofrena de la vídua (1876). J.Z. da Costa

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

12 dilluns

— Sant Josafat
— Sant Emilià
Tt 1,1-9/Salm 23/Lc 17,1-6

13 dimarts

— Sant Leandre de Sevilla
— Sant Estanislau de Kostka
— Jesucrist, Diví Mestre
Tt 2,1-8.11-14/Salm 36/Lc 17,7-10

14 dimecres

— Sant Serapió (o Serapi)
— Santa Veneranda
— La Mare de Déu del Patrocini
Tt 3,1-7/Salm 22/Lc 17,11-19

15 dijous

— Sant Albert el Gran
— Sant Eugeni de Toledo
— Sant Leopold
Flm,7-20/Salm 145/Lc 17,20-25

16 divendres

— Santa Margarida d'Escòcia
— Santa Gertrudis
— Maria, salut dels malalts
2Jn 4-9/Salm 118/Lc 17,26-37

17 dissabte

— Santa Isabel d'Hongria
— Sant Gregori Taumaturg
3Jn 5-8/Salm 111/Lc 18,1-8

18 diumenge XXXIII de durant l'any, cicle B

— Jornada Mundial dels Pobres
— Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau de Roma
— Sant Ot
Dn 12,1-3/Salm 15/He 10,11-14.18/Mc 13,24-32

Entrenament dels equips Alpha

Delegació de Nova Evangelització / Comissió Alpha

El passat dia 27 d'octubre va tenir lloc l'entrenament dels equips Alpha. En ell hi van participar una bona representació de sis de les parròquies del bisbat que enguany s'estan preparant per dur-lo a terme i també persones de diferents bisbats de Catalunya, així com una representació de l'Església evangèlica de Cardedeu. La parròquia de Solsona va acollir l'entrenament, el qual va estar conduït per Tote Barrera, director d'Alpha Espanya i la seva esposa Cristye. El bon humor, l'alegria, el compartir la joia de ser evangelitzadors va ser el tret dominant de tot l'entrenament. El vídeo del bisbe

Xavier, el qual va filmar fa un temps Alpha Internacional, va obrir la formació, la qual va incloure tots els elements que cal tenir presents a l'hora de dur a terme un Alpha.

La jornada va acabar amb un taller de com pregar uns pels altres tot demanant ser omplerts per l'Esperit Sant, finalitzant amb l'enviament per part del rector de Solsona i el pastor Roberto Reed a ser missioners en aquesta societat tan secularitzada. Els nostres equips Alpha estan doncs a punt per la campanya de nova evangelització d'enguany.

Notícies de Càritas parroquial de Berga

Càritas parroquial de Berga, novament, inicia la Campanya "Busquem Reis Mags" que tan bona resposta ha tingut els anys anteriors. Es tracta de buscar gent que estigui disposada a fer de "Rei Mag" de nens i nenes que es troben en una situació de vulnerabilitat. Cada "Rei Mag" rep una Carta als Reis escrita per un infant, i es compromet a comprar-li una de les coses que li fa il·lusió. Càritas farà entrega dels regals a les famílies perquè per les festes nadalenques els nens i nenes puguin tenir-ho.

Per altra banda, Càritas Parroquial de Berga expressa el seu agraïment al Rotary Club del Berguedà i a les persones que van assistir i col·laborar en el concert benèfic a favor de Càritas, que va fer la Coral Polifònica de Puig-reig a Berga.

Informa: Montserrat Coll

Trobada de l'Hospitalitat de Lourdes

Hospitalitat Mare de Déu de Lourdes

El passat dia 28 d'octubre, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del Bisbat de Solsona va celebrar la seva Trobada de Tardor al santuari del Miracle, amb un total de cent nou participants.

A les 12 del migdia, als peus de la Mare de Déu del Miracle, la Verge Nena, i ben acollits i acompanyats per la comunitat monàstica que la custodia, es va celebrar l'eucaristia demanant des de la senzillesa i la humilitat de la Mare ser instruments de l'Amor de Déu, "fent tot el que Ell ens digui" a favor dels malalts i els més necessitats.

Com al cec Bartimeu, l'evangeli del dia, el Senyor ens doni la mirada de la fe perquè essent de Déu tot ho fem d'acord a la seva part.

Tot seguit, en el restaurant Gran Sol de Solsona, es va compartir un àpat fraterno que els feu sentir que són una família, i al llarg del qual, recordant fets passats, es van projectar nous esdeveniments.

Encara que el dia va ser plujós i emboirat, la il·lusió de cada assistent va fer possible que fos una jornada plena de joia.

---

50 anys de ministeri pastoral de Mn. Josep Solà

El dia 28 d'octubre la parròquia de Puig-reig va recordar amb cor agraït els 50 anys de ministeri pastoral de Mn. Josep Solà a aquesta comunitat, iniciat el darrer diumenge del mes d'agost de 1968, com a vicari, i prestant encara avui, com a jubilat, un inestimable servei, després de ser-ne rector durant una colla d'anys.

El mossèn va presidir la missa de la comunitat, acompanyat de Mn. Jordi, amb ofrenes adients i la participació del cor parroquial. D'una manera senzilla es van donar gràcies a Déu per aquests 50 anys de presència i de camí fet. També es va afegir a l'acte el Sr. Alcalde de la població. En acabar un pisolabis per a tots va servir per tenir una trobada més personal del mossèn amb els assistents. Finalment, les persones que van voler, més d'un centenar, van participar d'un dinar en un restaurant de la població. Fou una jornada entranyable, d'acció de gràcies a Déu pels 50 anys del mossèn i plena d'agraïment a la tasca feta.

Reencarnació i resurrecció són incompatibles

Alfredo López Vallejo, sacerdot i teòleg (L.V.)

Quan ens plantegem la qüestió del més enllà de la mort, els cristians ho fem il·luminats per la fe i per l'esdeveniment de la resurrecció de Crist que la fonamenta i dóna sentit a la nostra esperança. Tanmateix, mai no falten persones que consideren més modern i suggerent referir-se a la reencarnació, com si es tractés d'un equivalent, o d'una forma alternativa, una petita variant, posada al dia, de considerar la resurrecció.

Resurrecció i reencarnació representen dues creences no sols diferents sinó també absolutament incompatibles. Quan confessem la nostra fe en la resurrecció, ens estem referint a l'excepcional experiència de Crist Jesús. No es tracta de l'experiència de tornar a la vida, com el cas de Llätzer o el fill de la viuda de Naïm, ni de continuar la mateixa vida, ni tan sols d'una anticipació o una manifestació esporàdica de la seva divinitat, com en el moment de la transfiguració. Es tracta de recuperar la plenitud de la seva condició divina.

La reencarnació és una cosa totalment diferent. És una creença típica de religions orientals com l'hinduisme o el budisme. Pel que fa a la suposada modernitat d'aquesta creença, el cert és que el seu origen procedeix dels textos

religiosos indis anomenats Upanishad, que van substituir els antics Vedes, entre els segles XV i VI aC.

La reencarnació es basa en la convicció que l'essència individual de les persones (*atman*) adopta després de la mort un nou cos material, segons hagi estat el resultat de les seves anteriors existències terrenes (*karma*). Dependent de les seves accions bones o dolentes, l'ànima es reencarna o reneix en una existència superior, intermèdia o inferior (humana, animal o vegetal). Aquest incessant procés d'existències rep el nom de *sansara* (vagabundatge).

El cert és que en el nostre temps es pretén presentar com una seductora reencarnació el que en aquestes primitives religions s'entén com una dissort, de la qual tot individu pretén ser alliberat mitjançant l'expiació de l'ànima individual, quan cadascú quedi plenament evolucionat i assoleixi a *Brahma* en el nirvana, sense necessitat de sotmetre's a noves reencarnacions o renaixements.

Posats a ser purificat mitjançant interminables processos de reencarnació, prefereixo ser partícip dels mèrits de la resurrecció de Crist Jesús, el Senyor.

L'article

GRÀCIES!

Climent Forner, prev.

Les primeres paraules que aprèn a dir un nounat són «papa, mama» (amb accent o sense en la segona a). Deu ser un costum universal adaptat a cada llengua pròpia. És així com ho féu també Jesús en arameu: *abba*. I ens ensenyà a fer-ho adreçant-nos al seu Pare i nostre Pare amb tota la tendresa i confiança possibles. I la següent que balboteja, almenys el nadó fill de pares bons educadors, és «gràcies!». Quan li donen algun caramel o li fan algun regal: «Què es diu? –Gràcies!»

Sens dubte que és la millor resposta, no sols correcta sinó necessària i tot, a qualsevol do. I com pot ser d'una altra manera si la vida és el do suprem? Mai no agrairem prou als nostres progenitors que ens l'hagin donada, sobretot quan és fruit dels veritable amor humà. Val a dir que, si la gratuïtat és omnipresent, la gratitud de ment i de cor és una virtut imprescindible. Humanament i cristianament. Entre les persones i no cal dir envers Déu, creador i salvador, Pare de nostre Senyor Jesucrist.

Ja ho deia santa Teresa de Lisieux: «Tot és gràcia.» El que passa és que no ens ho creiem o ens ho creiem malament enorgullint-nos dels nostres mèrits. Ai, Senyor! ¿Qui a priori s'ha merescut la vida, si és un present que no té preu, únic? ¿O la mateixa fe en Jesús com a Fill de Déu, mort i ressuscitat, un sobredó a regradar eternament? Pensem-hi.

Sovint només ens queixem dels contratemps, dels fracassos, de les desgràcies, arribant a dubtar de Déu, o fins i tot a negar-lo; en canvi, de la bona salut o dels èxits que tenim, dels instants feliços de l'existència, del mateix sol que surt cada dia vencent la nit amb l'aurora a l'horitzó talment un somriure diví, de les pluges que fecunden la terra amb els fruits que en collim –fruit alhora de les nostres suors–, de les meravelles meravelloses de l'univers –des dels animals als peixos, als ocells, a les plantes, a les estrelles–, del mateix treball amb què ens guanyem el pa de cada dia, etcètera, ¿qui es recorda d'agrair-ho?

O sigui que no ens hauríem de cansar mai de donar gràcies a Déu, als pares i mares, als mestres i professors, als servidors religiosos i cívics, als col·laboradors en tantes tasques benèfiques, als artistes i literats, als bons pensadors, als mateixos polítics si actuen amb honradesa i eficàcia... Jo, almenys, i ja sóc vell, no me n'he cansat mai. La paraula «gràcies» és probablement, almenys en el meu interior, la que he repetit més vegades...

Deixeu-m'ho anunciar: Aquest és segurament, amb els noranta-un anys que porto a l'esquena, l'últim article que publico en el Full Diocesà. Hi vaig col·laborar ja des de jove i n'he estat el director gairebé durant tres dècades. Gràcies, doncs, als bisbes que m'han fet confiança i, no cal dir-ho, als lectors i lectores que m'han llegit i se'n poden haver beneficiat! Déu els ho pagui.

El llibre

La agonía de Cristo

Santo Tomás Moro

Editorial: Sekotia.

Pàgines: 140.

Preu: 14,50 euros.

Aquesta breu obra de gran importància espiritual ha resistit els segles i continua essent un suport important per a tractar la Passió de Crist des de la vida interior personal. És un clàssic d'espiritualitat, el darrer manuscrit de sant Tomàs More, que va escriure en el seu captiveri de la Torre de Londres, poc abans de la seva decapitació.

José Carlos Martín de la Hoz, sacerdot i doctor en teologia, és responsable de la semblança històrica que introdueix aquesta obra perquè el lector pugui tenir el concepte necessari per a comprendre millor la figura de sant Tomàs More, en quines circumstàncies va escriure i per què ho va fer.

Sens dubte, una edició molt completa i necessària.

Germanor enmig de canvis

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Aquest diumenge és la jornada de Germanor: una nova ocasió per a conscienciar que l'Església som tots, som una família. Una bona oportunitat per a recordar que el nostre objectiu pastoral prioritari és convertir les nostres parròquies en comunitats orants, vives, fraternes i evangelitzadores. Arribem a aquesta jornada amb un canvi que vol sumar en aquesta direcció.

Aquesta setmana he signat el decret de modificació de l'organització territorial de la diòcesi. Desapareixen els 6 arxiprestats i les 26 unitats pastorals parroquials que coneixem i neixen 12 unitats pastorals parroquials al capdavant de les quals hi ha les parròquies de Bagà, Berga, Puig-reig, Navàs, Solsona, Súria, Cardona, Sant Ramon, Cervera, Tàrraga, Bellpuig i Mollerussa, les que apostem en un primer temps. Recordeu la visió diocesana: una nova organització diocesana al servei d'unes comunitats parroquials evangelitzadores.

Aquesta reorganització territorial no comportarà ara canvis de mossens, però sí que dibuixa els canvis del futur. Sobretot mostra d'on hauran de partir els deixebles missioners que hauran de renovar, més endavant, les altres parròquies. A mesura que la parròquia de referència creixi i desvetlli vocacions laïcals, diaconals i a l'orde de les verges consagrades, es podrà començar la renovació d'alguna altra parròquia de la unitat. Pensem que les vocacions sacerdotals –Déu vulgui que continuïn augmentant com en aquests dos darrers cursos- seran imprescindibles per a garantir la presència i l'atenció a aquestes 12 parròquies.

Quines seran les parròquies de la segona onada renovadora dependrà del treball que ara es faci a les parrò-

quies de referència i del grau d'implicació dels fidels de les parròquies veïnes en la renovació de la parròquia principal. És a dir, si a la parròquia cap d'unitat no es tira endavant la renovació, s'ajorna també la futura en les parròquies agrupades. Si s'avança amb decisió en aquesta direcció, s'escurcen els temps de la renovació de la resta. A més, si som fidels d'una parròquia agrupada i ens quedem esperant a quan ens toqui probablement serem els darrers. Al contrari, com més ens impliquem en la parròquia de referència de la nostra unitat més fàcil serà que aviat comenci la renovació de la nostra.

Diumenge vinent continuarem celebrant missa a totes les parròquies com fins ara. Continuarem enterant els difunts i atenen les peticions sacramentals. En algunes àrees, ja sigui per les distàncies, per la presència de comunitats religioses amb cura pastoral o pel grau d'implicació dels mossens en aquesta visió diocesana, és possible que les coses vagin a un ritme i en una direcció diferent. Temps al temps, millor poc a poc i bona lletra.

Caldrà entendre, però, que comencin iniciatives que tendeixin a concentrar, també a nivell eucarístic. Compregueu que no es promoguin noves activitats i iniciatives en aquelles parròquies que no són de referència. Demano als fidels més actius, siguin de la parròquia que siguin, que facin el pas de participar en les activitats orants, fraternes i evangelitzadores de la seva parròquia de referència. Tot això no és una dèria meva, sinó un intent per a evitar l'hecatombe que ja tenim al damunt des de fa temps i davant la qual no podem anar repetint allò que ja sabem que no funciona.

